

Každý ročník pražské Vysoké školy válečné měl své tablo s portréty pedagogického sboru a absolventů. Zatímco na přelomu 20. a 30. let bylo ze školy vyřazováno jen několik málo frekventantů, s narůstajícím ohrožením ČSR potřeba důstojníků generálního štábu výrazně vzrostla, což se projevilo i na počtu posluchačů.

Pamětní odznak absolventa pražské Vysoké školy válečné. Tento patřil Karlu Lukasovi, v letech 1933 až 1936 pobočníkovi náčelníka hlavního štábu.

Pro výchovu čs. důstojníků generálního štábu byla 1. listopadu 1921 v Praze péčí Francouzské vojenské mise založena Válečná škola (od 1. října 1934 Vysoká škola válečná). Jejím vzorem byla Vysoká škola válečná v Paříži a pražská škola byla proto často označována jako její „mladší sestra“. Díky mimořádnému zájmu vedení Francouzské vojenské mise i všech náčelníků hlavního štábu dosáhla VŠV při výchově svých posluchačů velkých úspěchů a ve třicátých letech se svou kvalitou a úrovní výuky mohla směle rovnat obdobným školám v zahraničí, které však často měly nepoměrně delší tradici.

Podobně jako absolventi civilních škol se i bývalí posluchači Vysoké školy válečné pravidelně scházivali při příležitosti výročí jejího absolvování. Na snímku z roku 1936 je zachycena část někdejších pedagogů VŠV a důstojníků V. ročníku „Krále Petra I. Osvoboditele“, vyřazeného v roce 1926. Mezi muži na fotografii je i plk. Bohumil Boček, budoucí náčelník hlavního štábu v letech 1945–1948 (stojící třetí zprava ve druhé řadě).

Vě třetím poschodí budovy, kde dnes sídlí Ministerstvo obrany České republiky, byla v meziválečném období umístěna Vysoká škola válečná a Kurs pro vyšší velitele

Pražskou Vysokou školu válečnou absolvovalo v letech první republiky 577 důstojníků (včetně 22 Lítevců) a informačními kurzy za stejnou dobu prošlo 269 generálů a vyšších velitelů. Vedle armádních špiček se VŠV těšila i zájmu politické reprezentace. Prezident republiky T. G. Masaryk školu navštívil již 27. dubna 1922, jeho nástupce dr. Edvard Beneš mezi jejími posluchači pobýval v roce 1936 hned dvakrát. Při své druhé návštěvě 22. června prohlásil: „Byť mozkem armády, to je ohromný úkol národní a státní. Proto služba generálního štábu vyžaduje důstojníků nejlepších hodnot jak po stránce odborného vzdělání, tak i po stránce spolehlivosti, sebeovládání, taktu a charakteru.“

V roce 1921 byl poprvé pořádán „Informační kurs pro generály a štábní důstojníky“, nazývaný později „Vyšší informační kurs“ a od roku 1926 „Kurs pro vyšší velitele“. Jeho úkolem byla příprava frekventantů pro velení vyšším jednotkám a absolvování KVV bylo nezbytnou podmínkou pro povýšení do generálské hodnosti. Na snímku z června 1933 jsou zachyceni frekventanti kurzu se svými pedagogy.

Vysvědčení kpt. Vladimíra Taláška z pražské VŠV. Jeho majitel byl 19. srpna 1942 popraven nacisty v Plötzensee.

Armádní generál Vojtěch Boris LUŽA

26. 3. 1891–2. 10. 1944

V srpnu 1915 padl na ruské frontě do zajetí. Od července 1916 příslušník 1. srbské dobrovolnické divize v Oděse, s jejímž 1. plukem se zúčastnil bojů v Dobružji. 1917–1920 u 2. čs. střeleckého pluku v Rusku (z velitele roty se postupně vypracoval až na zástupce velitele útvaru). 1920–1922 velitel pěšího pluku 5 v Praze. 1922–1923 frekventant pražské Válečné školy. V letech 1923–1929 u MNO – hlavního štábu (přednosta 3. oddělení). 1929–1932 velitel 1. horské pěší brigády v Ružomberku. Od června 1932 velitel pražské Válečné školy. V roce 1935 velitel V. sboru v Trenčíně, 1935–1937 velitel IV. sboru v Olomouci, od listopadu 1937 zemský vojenský velitel v Brně. Za branné pohotovosti státu na podzim 1938 byl velitelem II. armády. Za okupace napojen na řídicí orgány Obrany národa, v úzkém kontaktu s generálem Eliášem. Stal se spoluzakladatelem odbojové organizace „Rada tří“ a počítalo se s ním jako s vojenským velitelem celého domácího odboje. Padl v přestřelce s protektorátním četnictvem v Hřišti u Příbyslavi.

Divizní generál Mikuláš DOLEŽAL

6. 12. 1889–1. 10. 1941

V prosinci 1914 padl jako příslušník c. a k. pluku císařských tyrolských myslivců 1 do ruského zajetí. Zde se přihlásil do 1. srbské dobrovolnické divize v Oděse, s níž se zúčastnil bojů v Dobružji. Od ledna 1917 v čs. legiích. U 8. čs. střeleckého pluku prošel funkcemi od velitele čety po velitele spojovací roty. Od počátku roku 1919 na velitelství 3. čs. divize (přednosta telegrafní služby). 1919–1920 u MNO v Praze (pobočník generálního inspektora). V letech 1920–1922 frekventant pražské Válečné školy, 1922–1930 ve štábu ZVV Bmo (od ledna 1927 náčelník štábu). 1930–1931 velitel pěšího pluku 10 v Brně. 1931–1933 u MNO (l. zástupce náčelníka hlavního štábu). 1933–1935 velitel 9. pěší brigády v Českých Budějovicích. V letech 1935–1939 velitel Vysoké školy válečné v Praze. Za mobilizace v září 1938 velitel čs. vojenské mise pro Jugoslávii, poté velitel VI. sboru. Za okupace zapojen v Obráně národa jako zástupce gen. Bedřicha Homoly (nejprve na Oblastním velitelství Obrany národa – Velká Praha, od konce roku 1940 v Ústředním vedení ON). V srpnu 1941 zatčen gestapem a v říjnu 1941 v Praze-Ruzyni popraven.